

JAUNAIS CEĻS

AGROFIRMAS «KRASNIJ OKTJABRĪ» PARTIJAS, ARODBIEDRĪBAS,
KOMJAUNATNES KOMITEJU UN ADMINISTRĀCIJAS ORGĀNS

SEZONAS GAIDĀS

Kārtējos darbos rūpnīcas sagatavošanā kartupeļu pieņemšanas un pārstrādes sezonai šovasar ieguldīti 45 tūkstoši rubļu.

Ko tas nozīmē un ko dos? Pirmkārt, kapitāli izremontēta un sakārtota tehnoloģiskā iekārta, atslēdznieki un citi speciālisti centušies, lai viņu darbs dotu garantiju, ka viss droši strādās līdz nākamajam šādam remontam. Kur ir stingra pārlicība par veiksmēm, tur tās arī neizpaliek. Parādījušies tādi ievērojami un papildinājumi, kuru agrāk nebija. Tajā skaitā pieņemti uzdevumi uzstādīt dekoratīvu sienu, tai ir arī praktiska nozīme — nav vairs atklāti šie uzdevumi, mazāk zūd produkcijas.

Telpu, kur atrodas akmeņu uzvērēji; apmetām no ārpuses. Arī tas gan pašu šo ceļa daļu padarīja tīkamāku acij, gan arī noderīgs praktiski, jo ziemā te būs siltāk.

strādāt cilvēkiem — nav vairs tik plānas sienas, kā bija. Sagatavots kartupeļu uzglabāšanas laukums ar piespiedu ventilāciju. Agrāk

ir mētājās dažādas druzas, bet tagad arī sastrēguma stundās kartupeļu piegādātājiem no saimniecībām nebūs ilgi jāgaida.

Gādājot par to, lai visās ražotnēs ieviestu bezatlikumu tehnoloģiju, jau pagājušajā gadā sākta kartupeļu izspiedu uzkrāšana un izmantošana

lopbarībā. Tās ir vērtīga piedeva, ko labprāt notiesā gan nobarojamie liellopi, gan arī cūkas. Pērņiem tie bija jātur zem klajas debess, bieži vien sasala un nebija paņemami.

Citādi būs jaunajā sezonā, jo, pirmām kārtām, tos uzglabāsim ar kaloriferu apsildāmā telpā, otrām kārtām, iekrausīsim autotransportā uzstādītās jaudīgās gliemežtransportieris. Darbs ar šo produktu kļūs parocīgāks.

Sie, kaut arī nelieli pārkārtējumi, labvēlīgāk nekā iepriekšējos gados ietekmēs kolektīva darbu.

Līdztekus rūpnīcas teritorijā top jaunais korpuss, kurā būs divi cehi — svaigu sulu izliešanas un kartupeļu čipsu ražošanas. Te ielānāta vieta kantorim un strādniekiem tiks iekārtotas telpas, kur viņi varēs uzglabāt savus darba tērpus, atpūsties, papsūdiot.

Jaunā kantora iekārtošana šajā korpusā atrisinās mūsu rūpnīcā tik nepieciešamās noliktavas jautājumu. Tā līdz šim bija visāurākā vieta, nereti gatavo pamatprodukciju bija jāuzglabā pat kolhoza centrā.

Būvdarbi te pēdējā laikā ievērojami pārvirzījušies uz priekšu — jau redzama gandrīz puse no sienām.

Vasilijš FIĻIMONOVS,
agrofirms ģenerāldirektora vietnieks

Agrofirms saimniecībā, ar Darba Sarkanā Karoga ordeni apbalvotajā kolhozā «Krasnij Oktjabrj» — lopbarības sagādē darbojas nepārtrauktības princips: atbilstoši laika apstākļiem tiek gatavots siens, skābsiens, vai ķīmiski iekonservēta zāle. Sausajā un saulainajā laikā šķūņos ievesti pirmie simti tonnu siena, kur tā žāvēšanu pabeidz ar aktīvo ventilāciju. Lopkopības lielfermā «Progress» uzstādīts Polijas Tautas Republikā ražotais pneimatiskais iekrāvējs: atvestās kravas izgāz tā pieņemējtīplnē durvju priekšā, tālāk masa uz vajadzīgo vietu tiek novadīta ar gaisa strāvu.

Lopbarības sagādes sākums bija lietains, tāpēc mehānizētās tehnoloģiskās vienības konservēja zāli, pielietojot Viher liuos. Tādas lopbarības ir vairāk par 800 tonnām. Krājumus papildinās lietavu gadījumā, kā arī vēl no atāliem.

Attēlā: preparāta tvertņu uzstādīšana uz vālu savācējagregāta.

Kā ienāku tavā mājā

So tēmu aizsākām 4. numurā, kas iznāca šā gada 23. maijā, un pastāstījām, kā tad īsti tiek salikts laikraksts, apsoltījām, ka vienā no nākamajiem numuriem pastāstīsim, kā norit pēdējie montāžas darbi, sagatavošana iespiešanai un pats šis process.

Par to visu lasiet un skatiet 2. un 3. lappusēs.

Spriegu sociālistisko sacensību lopbarības sagādē

Komplekso tehnoloģisko vienību sociālistiskajā sacensībā tiek ņemti vērā šādi kritēriji: plānu izpilde procentos pēc lopbarības veidiem, iekrātās lopbarības kvalitāte, kā arī darba disciplīnas un drošības tehnikas ievērošana. Labākā vienība (sezonā) saņems agrofirms administrācijas, partijas un arodbiedrības komiteju Goda rakstu un prēmiju. Ceturtā daļa no prēmijas paredzēta vienības vadītāja materiālajai stimulēšanai, pārejā — labākajiem darba dārtājiem.

Mehānizatoru un šoferu sociālistiskās sacensības rezultātus par sezonu apkopojot, tiks ņemta vērā normu izpilde (mehānizatoriem), zaļās masas ieguve tonnās, šoferim — cik pārvadāts, cik dienu un stundu nostrādāts, automašīnu izbraukšanas darbā koeficients. Bet visiem kopā — darba kvalitāte, darba un ražošanas disciplīna, drošības tehnikas un darba aizsardzības noteikumu ievērošana un uzticētās tehnikas stāvoklis.

Konkursa rādītājos iekļautie darbi ir zāļu plaušana ar E-301 un E-302, skābsiena masas savākšana ar kombai-

nu E-280, zāļu plaušana ar traktorvilkmes plaušmašīnām, siena presēšana ar savācējpresēm, vālu apgrīšana un savākšana, pārvadāšana — šajos veidos paredzētas divas labākās vietas, bet transporta darbos un masas blietēšanā — trīs. Tie, kuri iegūs šīs vietas, saņems Goda rakstus un prēmijas.

Darbā ar zāles miltu agregātu AVM-1,5 par maiņu normu pārsniegšanu piemaksas sastāda 50 procentus no summas, kas aprēķināta pamatsmaksā par virsnormas ražoto produkciju. Bet ja nav izpildīts mēneša uzdevums, piemaksa tiek samazināta par 25 procentiem. Toties par katru procentu, kas ir virs mēneša uzdevuma, pie pamatalgas tiek pierēķināta papildus samaksa 1 procenta apjomā. Kopīgā summa nedrīkst pārsniegt 40 procentus no algas par virsplāna produkciju.

Pilnracionu lopbarības ceha vadītājs piemaksas saņem tad, ja mēneša laikā ražotas vismaz 250 tonnas zāles miltu — par katru papildus tonnu 1,2 rubļus, par katru pro-

centu, kas ir virs mēneša uzdevuma — divus procentus no algas. Seit noteiktie grieštie ir 0,6 daļa no mēnešalgas. Centrālo noliktavu vadītājs papildus saņem 40 procentus lielas piemaksas no ceha vadītāja papildsamaksas.

Mehānizatori un laukkopēji par darbu labu kvalitāti, savlaicīgu veikšanu un augstu disciplinētību saņem 50 procentus no pamatalgas ar noteikumu, ka nedēļā tie izstrādājis vismaz piecas maiņu normas. Skābsiena un skābarības masas blietēšanā nakts maiņa (no pulksten 20.00 līdz 8.00) ar pārtraukumu ne ilgāku kā no pulksten 24.00 līdz 3.00 — samaksa kā pēc laika darba tarifa likmes, kura paaugstināta par 25 procentiem.

Posmu locekļiem, kuri piedalās masas ielīšanā konkrētā tranšejā, piemaksas ir 20 procentu apmērā no katra tiesās algas. Protams, vērā ņem darbu savlaicīgu un kvalitatīvu veikšanu, disciplinētu. Bet, ja kāds no šī posma locekļiem nav nodrošinājis šīs prasības, papildsamaksas apmēri visiem tiek samazināti par 50 procentiem, bet darba, ražošanas un tehnolo-

dzēti katram lopbarības veidam. Lūk, ko šajā sakarībā iesaka zinātnieci

A. RUNCE, lauksaimniecības zinātnu doktore, Zemkopības un lauksaimniecības ekonomikas zinātniskās pētniecības institūta darbiniece:

— Ja kamolzāle palikusi nenoplauta, tā jau paspējusi pāraugt. Nekādā gadījumā nedrīkst nosebot attiecībā uz citu ievākšanas termiņiem. Arī pļavas timotiņš bija jānopļauj līdz aizvadītās nedēļas beigām. Lai zāles lopbarībā saglabātos visas vērtīgas barības vielības, pēdējās pļatības jānokopj šonedēļ. Laukiem, kas atbrīvoti, ātrāk jāpabeidz arī virsmeslojumu uzsjēja, lai te straujāk aug atāli.

O. SIVIŅŠ, Zemkopības un lauksaimniecības ekonomikas zinātniskās pētniecības institūta līdzstrādnieks:

— Nereti ir tā, ka ar lopbarības sagādes cēliena sākšanos otrajā plāksnē nobīdās sējumu kopšana — to nedrīkst darīt. Par graudaugu kultūrām jārupējās diendienā un pilnā apjomā. Sākumā aukstais un slapjais, tagad siltais laiks nelabvēlīgi ietekmē kultūragaus. Jāturpina cīņa pret nezālēm un kaitekļiem, bet reizē arī augiem jānodrošina papildmēslojums. Preparātu pret graudaugu slimībām ir daudz — tie savlaicīgi un pilnā mērā jāizmanto.

SAKARĀ AR 45. GADADIENU KOPŠ GVARDES NOSAUKUMA PIEŠĶIRŠANAS LATVIEŠU STRĒLNIĒKU DIVĪZIJAI — 1942. GADA OKTOBRĪ.

Lai Rīga atkal dimd

Jau 43 gadi atdala mūs no tām, nekad neaizmirstāmām dienām, kad Sarkanā Armija, nīknās kaujās salauzdamā hitleriešu stiksto pretošanās, soli pa solim atbrīvoja Baltijas republikas, kad, kā teicis dzejnieks, Rīga atkal sāka dimdēt. Arī Riebiņu atbrīvošana sākās kaujās pie Maskavas, kad 201. latviešu divīzijas strēlnieki sāka savu cīņu un slavas ceļu, ierakstīja jaunu nodāju varonības grāmatā, iesāktā latviešu sarkanajiem strēlniekiem cīņās par Lielā Oktobra uzvaru.

1942. gada oktobrī latviešu strēlnieki kļuva par gvardiem un 201. divīzija tika pārveidota par Gvardes 43. latviešu strēlnieku divīziju.

1944. gadā jūnijā padomju karaspēka vadība pieņēma lēmumu uz 43. divīzijas bāzes izveidot latviešu strēlnieku 130. korpusu. Tajā ietilpa jau pieminētā 43. gvardes divīzija (komandieris ģenerālmajors A. Kalniņš) un 308. divīzija (komandieris ģenerālmajors V. Dambergis). Jūlijā korpusu iekļāva Baltijas 2. frontes 22. armijas sastāvā.

130. korpusā piedalījās kauju operācijās Latvijas teritorijā, Rēzeknes, Daugavpils, Krustpils, Madonas un Rīgas atbrīvošanā, arī pretinieka Kurzemes

grupējuma sakāvē.

Kad 130. korpusa cīnītāji nonāca netālu no Šķaunes, starp karavīriem sākās sacensība par tiesībām pirmajiem ar kaujām pāriet Latvijas robežu. Tās ieguva gvardes 125. strēlnieku pulka 1. bataljons. Tā sastāvā bija kapteiņa Jāzepa Pasternaka rota, kas bija viena no labākajām. Un tā 1944. gada 18. jūlijā netālu no Šķaunes viņa karavīri pirmie ienāca dzimtajā zemē.

Bijušais LPSR kara komisārs ģenerālmajors Ivans Čaša savās atmiņās rakstīja: «Lai kāds tagad saka, ka tas ir sentimentāli, ka tas karavīriem nepieder, bet es atzīstos: daudziem no mums šajā svinīgajā brīdī acīs bija asaras. Mēs apkampāmies, skūpstījāmies, saucām «urā!» Un visi kā viens, nometušies ceļos, paklanījāmies dzimtajam novadam un skūpstījām dzimto zemi. Es neatceros, kas to pirmais izdarīja, bet ļoti ļoti atceros, ka zemi skūpstīja visi.»

Kad atsvieda fašistus, ģenerālis Alfreds Kalniņš pavēlēja izvirzīt uz priekšu orķestri un bijušo robežu — tiltu pār Zilupi — cīnītāji pārgāja marša skaņu pavadījumā.

Tālāk gvardu ceļš gāja caur Dagdu, Višķiem, Vārkavu, Steķiem — līdz

SKAUNE
PIRMA APDZĪVOTĀ VIETA PADOMJU
LATVIJAS TERITORIJĀ KO 1944. GADA
18. JŪLIJĀ NO VĀCU FAŠISTISKAJĪEM
IEBRUCEJĪEM ATBRĪVOJA 130. LATVIEŠU
STRĒLNIĒKU KORPUSS.

ШКЯУНЕ
-ПЕРВЫЙ НАСЕЛЕННЫЙ ПУНКТ НА
ТЕРРИТОРИИ ЛАТВИЙСКОЙ ССР
СВОБОЖДЕННЫЙ 18 ИЮЛЯ 1944 ГОДА
ПО ЛАТВИЙСКИМ СТРЕЛКОВЫМ КОРПУСАМ
ОТ НЕМЕЦКО-ФАШИСТСКИХ ОККУПАНТОВ

Kurzemes «katlām». Par neatlaidību un varonību, ko latviešu strēlnieki parādīja kaujās par Rīgu, ar Galvenā Virspavēlnieka pavēli 130. latviešu strēlnieku korpusam izteikta pateicība, bet gvardes 43. latviešu strēlnieku divīzijai piešķirts goda nosaukums — Rīgas.

Vecākās paaudzes revolucionārās un kauju tradīcijas ir mūsu bagātība, mūsu mantojums. Lepojoties ar to, mūsu tauta arī turpmāk šo tradīciju gandrā audzinās jaunas patriotu paaudzes,

nelokāmus cīnītājus par mieru, par komunismu uzvaru.

Jāzeps PĪZELIS,
Varkavas vidusskolas skolotājs

NO REDAKCIJAS: ceram, ka, izlasījuši šo publikāciju, atsauksies tie mūsu lasītāji — agrofīrmas strādnieki un kolhoznieki, kuri jau pensijā vai vēl strādā — 130. latviešu strēlnieku korpusa veterāni. Gaidām no jums ziņas.

DZĪVĒ — STIPRA JAUNĀ MAINĀ

Aizvadītās sestdienas otrajā pusē atkal smidzināja lietus, bet Priekuļi ielās staigāja saule. Saulaini bija no krāsnajiem rožu, neļķu un citu košo puķu pušķiem meiteņu rokās, no viņu baltajām kleitām, no zēnu vīrsīgākiem kļuvušajiem skatiņiem, no smaidiem skolotāju un vecāku sejas. Pilsēta svinēja savas jaunības svētkus — notika abu vidusskolu noslēguma klašu — 10. un 11. izlaidumi. Vakar šie simts jaunie cilvēki vēi kā bikli skoiēni sēdēja solos un kārtoja eksāmenus gatavības apliecības iegūšanai, šodien viņiem dokuments, pēc kura

tik ilgi tiekušies, ir rokās. Tas ir apliecinājums, ka gatavi patstāvīgi uzņemties atbildību par sevi, uzsākt patstāvīgu darba gaitas, vai arī turpināt izglītoties augstskolās. Visas durvis ir plaši vaļā. Vēl arī tās, pa kurām tikko izgājuši — viņu vidusskolu durvis. Bet atceļa turp vairs nav — viņi ir sagatavoti dzīvei. Tāpēc jūtas kā pieauguši. Bet tāpēc ir arī skumji, it kā no tālienes skan skolu vadības, klašu audzinātāju, jaunāko klašu un vecāku pārstāvju novēlējumi nekļūdīties turpmākā dzīves ceļa izvēlē, svēti

atcerēties galveno, ka nav svarīgi, kāds ceļš tiks izvēlēts, bet ir ļoti svarīgi, lai tā gājējs būtu Cilvēks ar lielo burtu.

Patīkami bija dzirdēt, ka jaunieši, kuri šogad beidza Priekuļu abas vidusskolas, ir bijuši čakli savā galvenajā darbā — mācībās, rostīgi strādājuši LOTOS vīentības un atstājuši labu iespaidu par sevi lauku ļaudīs, veikuši daudzus sabiedriskos pienākumus. Priecājāmies, ka dzīvē ienāk stiprā jaunā maiņa.

Svinīgo daļu noslēgumā skolu bei-

dzēji atcerējās novada atbrīvotājus, kuriem jāpateicas par laimīgo jaunību, uz Brāļu kapiem nolika ziedus. Tad atkal sapulcējās skolās, kur absolventiem par godu tika rīkots atvadu mielasts. Un kā tādās reizēs pieņemts — ieradās orķestranti, lai celtu visus uz dežām, atskaņotu tradicionālo «Silavas valsī».

Līdz vēlām vakaram todien pilsēta bija jaunības gaismas apspīdēta. Un katrs kopā ar jaunajiem atcerējās arī savu izlaiduma balli, savas patstāvības sākumu.

Juris KAUŠA

TAUTAS DEGPUN

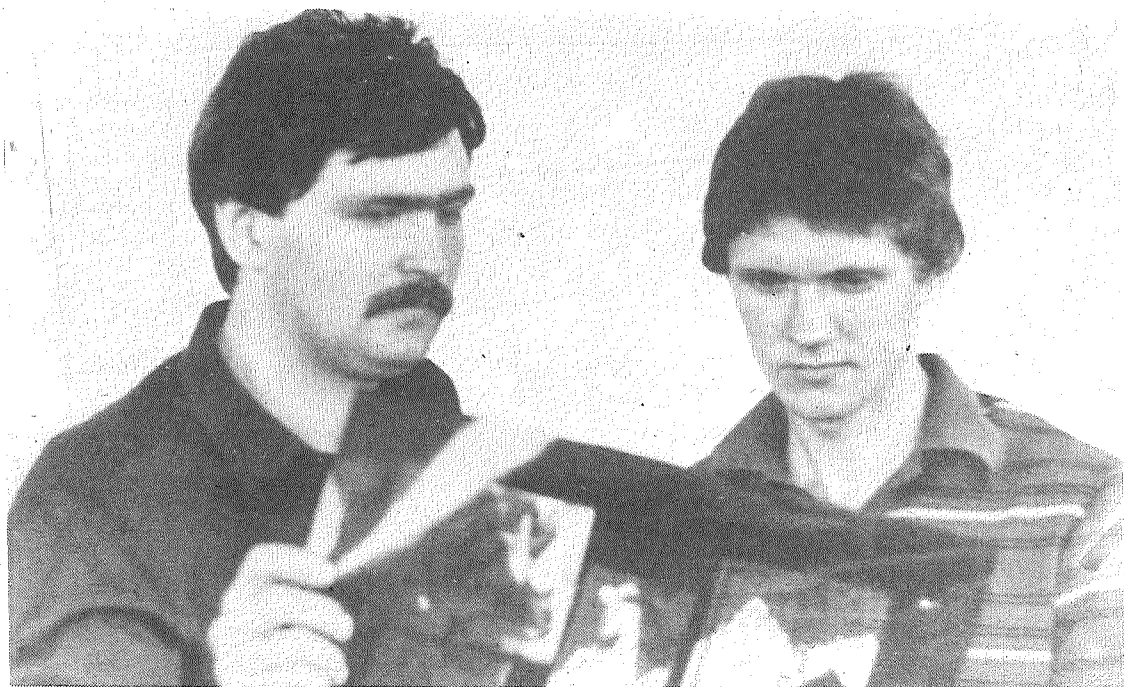
Kādos tik skaistos vārdos nav tikusi nosaukti kontrolieri — arī par tautas modrājām acīm. Kaut gan kādas tur acis, ja paši tauta vien esam, strādājam savus ikdienišķos darbus, kontroliera pienākumus.

Nesen man kā sava uzņēmuma tautas kontroles grupas priekšsēdētājam bija jāsniedz ziņas par paveikto gada pirmajā pusē. Šo sabiedrisko pienākumu veicu jau ilgāku laiku, tāda pārskata sastādīšana nerada grūtības — jāielūkojas tikai dokumentos, ko krājam savā lietvedībā.

Skaitliski esam liels spēks — grupās un posteņos skaitās 35 cilvēki. Bet vai viņi arī ko dara? Protams, varu nosaukt daudzus, kuri par spīti aizņemtībai tiešajā darbā, citiem sabiedriskajiem uzdevumiem, savu pienākumu pret māju un ģimeni atrod laiku piedalīties pārbaudēs un reidos. Bet netrūkst arī balasta. Pārbaužu un reidu dalībnieku vidū bieži atkārtojas vārdi un tie paši uzvārdi, bet citi varbūt jau sen aizmirsuši, ka viņi skaitās tautas kontrolieros. Dzenoties pēc tā, lai šādās atskaitēs viss izskatītos labāk, esam savairojuši fik daudz grupu, sektoru un posteņu, ka tie nav pat pārrēdzami līdz galam, ka visiem nespējam izdomāt nodarbošanos.

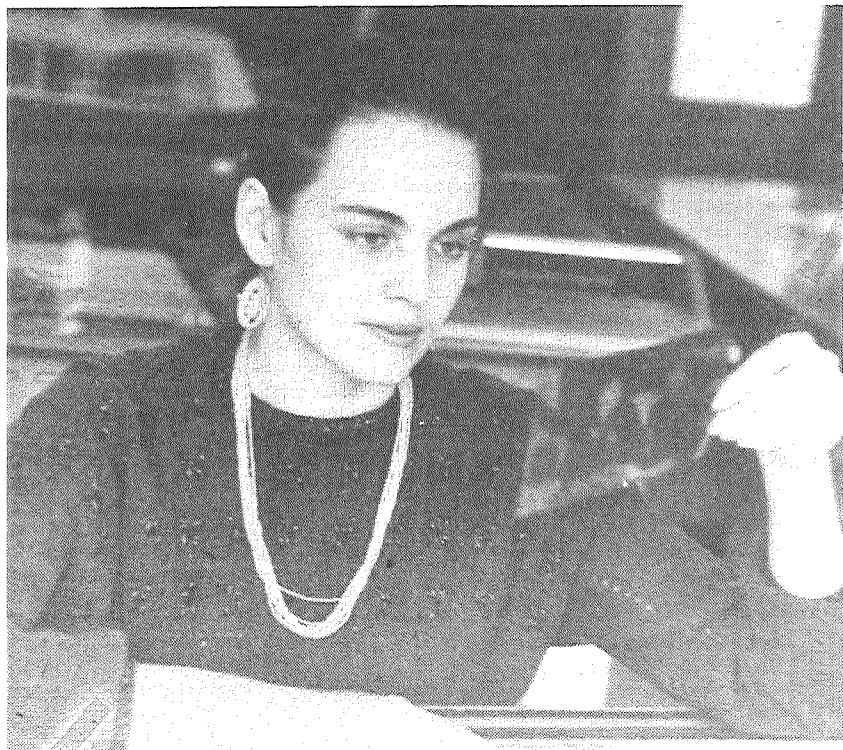
Mūsu rūpnīcas kontrolieru darbs vairākas reizes vērtēts pozitīvi, bet paši nevaram apgalvot, ka esam darījuši, ko jaudājuši. Lai gan spēki, kā jau, pieminēju — lieli: galvenajā grupā sarakstos ir 17 kontrolieri, izveidoti 5 sektori un pastāvīgās komisijas, seši posteņi. Pirmajā pusgadā sarīkotas deviņas dažādas pārbaudes.

Kādas tad tisti? Divas reizes pērtījām ražošanas plānu un uzdevumu izpildi, produkcijas piegāžu saistību izpildi. Kas atkarīgs no rūpnīcas — tiek darīts viss, tur mums nopietnu iebildumu nav. Bet mēs nevaram iespējot saimniecības, kuras piegādā pienu

Kā
ienāku
tavā
mājā

Turpinām stāstījumu par laikraksta «Jaunais Ceļš» atnākšanu pie lasītājiem. Šodien — pēdējie montāžas darbi un iespiešana.

Tātad, teksti ir izlaboti, samontēti uz plēves atbilstoši norādījumiem, ko redakcija iesniegusi kopā ar katras lappuses makeru. Viss saudzīgi tiek ielikts lielā mapē un nogādāts uz otru korpusu gandrīz pāri visai pilsētai. Te atkal nonāk uz montāžas galdiem. Gadās, kādreiz jāpalabo arī kolēģu iepriekš veiktais darbs, bet galvenais te ir — fotogrāfiju, zīmējumu, shēmu iemontēšana atstātajos un sanumurētajos laukumos (tas izdarīts maketos). Šos fotopozitīvus uz plēves, tāpat zīmējumu kopijas pēc vecas tradīcijas sauc par klišejiem (metālā, arī kokā, linolejā u. c. materiālā iegravēta ilustrācija poligrāfiskai pavairošanai — teikts vārdnīcā). Te montāžistes (tāpat saskaņā ar redakcijas pieteikumu) teksta virsrakstiem, rubrikām, arī pašam tekstam uzliek tonējumu — tīkliņu, izdara burtu inversijas (apgriešanu negatīvā — uz melna tona balti burti). Šis pēdējais darbs atkal jāveic fotogrāfiem — turpat ir viņu «svētnīca», kurā drīkst ieiet tikai tad, ja tie atļauj, ja pie durvīm nav sarkanā brīdinošā un visiem saprotamā signāla.

Te stāv tāds pat fotoaparāts, kādu katrs esam redzējuši — ar objektīvu un «plēšām» fokusa attālumai maiņīšanai, ar vertikāli paceļamu galdu, uz kura tiek nostiprināts oriģināls. Vispirms atbilstoši dotajiem izmēriem tiek iegūts negatīvs, tad to ar kontaktkopiju pārvērš pozitīvā, izžāvē, ja vajaga — piereturē un nodod montāžistu ziņā.

Krāsainos attēlus ar dalīšanas paņēmieni (tīltru sistēma) uz īpašas plēves sadala melnās, sarkanās, dzeltenās un zilās krāsas pozitīvos. Katrai krāsai ir vajadzīga atsevišķa montāža, bet tik rūpīga, lai iespiedmašīnā ļoti precīzi sakristu.

Kad pabeigta galīgā montāža un redakcijas pārštāvis, kurš atbild par izlaišanu «gaismā», devis piekrišanu pēc pārbaudes, vai viss pilnībā atbilst iecerei, sagatavo-

MODRĪBAS KTĀ

pārstrādei — no tām atkarīgi rūpnīcas darba rezultāti. Tāpat divas reizes studējām, kā kolektīvā meklē un izmanto rezerves, cik lielā godā ir ekonomija un taupība materiālo un darba resursu, naudas līdzekļu izlietošanā. Uzņēmums, kurš no laika gala ir radis rēķināt, kā ar minimālām iespējām gūt maksimālu galarezultātu, cīnīties par rentabilitātes pieaugumu ne globālos mērogos, bet pat procenta daļās, nevar būt izšķērdīgs. Katra vismazākā novirze, ko mums izdodas atklāt, rada vispāreju trauksmi.

Šis, var teikt, ir obligātās pārbaudes, ar tām nodarbojas arī citos kolektīvos. Mēs tās cenšamies skatīt sakarībā ar iespējām, ko varam atrisināt. Tām savukārt ir pietāte arī ar citām kolektīva darbības sfērām. Piemēram, ar jaunās tehnikas ieviešanu, ar darba zinātnisko organizāciju (bija viena pārbaude). Rūpnīcā šī gada I ceturksni pils. darbs veikts siera izgatavošanas tehnoloģiskajā līnijā — tā nomaiņa pret modernāku. Tātad, var likt atzīmi «pieci», bet mēs centāties izdibināt kādas īpašas pazīmes. Viena no svīgākajām — strādnieki jauno iekārtu ekspluatē saudzīgāk.

Divas reizes pārbaudījām savas produkcijas kvalitāti. Te bez dažiem subjektīviem faktiem, tas ir, pašu brāķi, plašākā mērogā bija no jauna jāskatās ar pastāvīgo problēmu: saimniecības mums piegādā ļoti maz sierošanai derīga piena. Mūsu kārtējie atgādinājumi zināmā mērā atspoguļojās agrofirmas lēmumā paaugstināt samaksu par tādu pienu. Esam pārbaudījuši sociālistiskā īpašuma saglabāšanu, darba apstākļus, drošības tehnikas ieviešanu. Astoņu pārbaudu rezultātus apspriedām grupā, divu — kolektīva sapulcē. Esam snieguši arī ziņojumu par savu darbību.

Marija DZENE,
siera rūpnīcas tautas kontroles grupas priekšsēdētāja.

Laikam gan nav tāda cilvēka, kurš neizmantotu krājkases pakalpojumus. Maksājumi par dzīvokļu tīri un komunālajiem pakalpojumiem, naudas līdzekļu uzglabāšana un citi pakalpojumi. Ļaudis uz krājkasi iet arī pēc savas nopelnītās algas, saņem maksu par lauksaimniecības produktu piegādi. Arī tam savas priekšrocības — vari ierasties, kad ir laiks, vari izņemt daļu, bet pārejo atkāt uzglabāties un tamlīdzīgi. Riebiņu krājkasē katru laipni apkalpo vadītāja Gaļina Čerņevska (priekšplānā) un kasiere Aija Meluškāne. Vadītājai stāvs ir vienpadsmitais gads, bet Aijai — trešais. Pieredzējušas darba biedres sabiedrībā viņa jūtas droša un pārliecināta.

Abpusēji izdevīgi

Tāds mērķis un uzdevums ir krājkasēm. No vienas puses tā ir izdevīga iespēja iedzīvotājiem droši glabāt naudas līdzekļu uzkrājumus, izdarīt norēķinus, bet no otras — šie uzkrājumi kalpo valsts tautsaimniecības attīstībai. Lielāka noguldījumu summa — tās īpašnieks var efektīvāk rīkoties, reizē arī lauksaimniecībā iekļauj as lielāki līdzekļi. Tāpēc krājkases nemītīgi strādā, lai palielinātos noguldījumi, ieviešot aizvien vairāk dažādu pakalpojumu, kas interesē iedzīvotājus. Mūsu krājkase Riebiņos sniedz septiņus pakalpojumu veidus. Par tiem nedaudz vēlāk. Tagad gribu dažos vārdos raksturot vispārējo stāvokli. Apkalpojam 1100 noguldītājus, kopīgā summa pārsniedz divus miljonus. Taču tas nav galīgais skaitlis, jo ciemats turpina augt, palielinās iedzīvotāju skaits, bet reizē — arī krājkases klientu pulks. Kopš esam pārgājuši uz jaunām plašākām un modernākām telpām, var teikt, pieaugusi uzticēšanās mums, jo noguldītāji jūt mūsos drošāku sadarbības partneri. Turklāt mēs arī neesam pasīvos vērotājos — bibliotēkā, ciema izpildu komiteja, medicīniskajā punktā un citur, kur vairāk apgrozās cilvēki, esam iekārtojušas uzskatāmās agitācijas stūrišus. Izmantojam arī mutvārdu agitāciju, tiekoties ar kolhoza ļaudīm.

Jebkurš noguldītājs var izvēlēties tādu savu ietaupījumu uzglabāšanas veidu, kāds viņam ērtāks un parocīgāks. No tiem septiņiem pakalpojumu veidiem, kurus riebiņiešiem piedāvā krājkase, trīs parādījušies nesen. Viens no tiem ir termiņa noguldījums ar iemaksu papildināšanu. Tūlīt jāpiebilst, ka iemantojis ievērtību, jo, salīdzinot ar parastajiem, šis veids dod iespēju noguldījumu summu papildināt jebkurā laikā. Otrs veids ir naudas un mantu vinnestu, trešais — jaunatnes premiālais. Tie vēl pagaidām nav tik populāri.

Kādas tad ir šo noguldījumu īpatnības? Naudas un mantu laimestu pamatos ir tāds pat, kā citi laimestu noguldījumi: katrā tūkstošā rēķinu numuru ir tikpat daudz vinnestu, tādu pašu apjomu un tādos pat termiņos;

var būt jebkurš rēķinu skaits, taču pusgada atlikuma summa katrā nedrīkst pārsniegt piecus tūkstošus rubļu (laimests, tātad, nepārsniedz 10.000 rubļu). Par šī noguldījuma laimestiem var iegādāties paaugstināta pieprasījuma preces, kuru saraksti ir krājkasē. Jauniešu premiālie noguldījumi var būt cilvēkiem no 18 līdz 30 gadiem. Rēķinu atklāj pats noguldītājs un summas papildina piecus gadus, katru mēnesi izdarot attiecīgu iemaksu 10, 20, 30, 40 vai 50 rubļu apmērā, kā izvēlēties, ar tiešām izmaksām vai atskaitījumiem no darba algas. Pa daļām šo noguldījumu izņemt nevar, īpašnieks, ja ievēro darījuma ar krājkases noteikumus, saņem 3,5 procentus lielas piemaksas, kuras divi procenti katru gadu tiek pieskaitīti noguldījuma summai, bet atlikušais pusotrs procenti izmaksāts īpašniekam prēmiju veidā pēc tam, kad apritējuši trīs gadi. Protams, ja nav tikuši ievēroti vienošanās noteikumi, prēmijas krājkase neizmaksā.

Citus noguldījumu veidus mūsu klienti izmanto plaši, to īpašības un priekšrocības zina. Varbūt vēl varētu atgādināt par kādu niansi, jo pašlaik ir vasara un atvaļinājumu laiks.

Ja esat nolēmuši doties ceļojumā pa mūsu zemi, vai jums ir komandējums, var iemaksāt naudu krājkases akreditīvā — to varēs saņemt jebkurā pilsētas vai rajona krājkasē četru mēnešu laikā.

Mūsu ciematā un saimniecībā iecienīta piedalīšanās republikas naudas un mantu loterijās. Ko un kā tur var vinnēt, zina visi, mēs no savas puses gribētu ieteikt piedalīties visās pēc kārtas izlozēs — lielākas izredzes tad ir vinnēt.

Mūsu pakalpojumi pieejami visiem cilvēkiem. Tie dod lielu sociāli ekonomisku labumu un ļoti izdevīgi darbaļaudīm gan ar to, ka dod ievērojamus ienākumus, gan rada papildus ērtības.

Gaļina ČERNEVSKA,
7585./ 07. krājkases vadītāja

tais divu lapušu bloks (pirmā un ceturtā, otrā un trešā) atkal nonāk fotogrāfu rokās. Tie to precīzi novieto uz biezas folijas plātes, kuras viena mala noklāta ar gaismas jūtīgu vielu, uz kopēšanas galda izgaismo noteiktu laiku, tad «attīsta un nofiksē» — iegūst visa teksta un ilustrāciju atveidojumu (te tāpat kā cinkogrāfijā — stiprāk izgaismotās vietas šķīdumi «izēd» dziļāk, mazāk — nedziļāk, neapgaismotās — neiztieks). Nu

šo plati var uzmontēt uz rotācijas mašīnām un visu tās saturu līdz pēdējam sīkumam pārnest uz papīra.

Tipogrāfijā, kur top mūsu laikraksts, ir divas tādas līnijas. Te iespējams laikrakstu arī tad, kad mēs to esam iecerējuši divās krāsās — sākumā gaišāko, tad — melno. Papīrs attīnas no visa ruļļa, ar pārnesumu sistēmu rotējošajai iespiedformai vispirms pagriež vienu, tad otru pusi, noslēgumā mašīna to saloka un apgriež tādā veidā, kādā saņemam lasīšanai. Šīs mašīnas apkalpo vesela brigāde — četri iespiedēji, kas gatavo produkciju saliek ķīpās pa tūkstošiem eksemplāru un iesaiņo.

Vēl palicis viens cilvēks — maiņas meistare. Tā savukārt pēdējo reizi salīdzina, vai viss atbilst pasūtījumam, vai ir atbildīgo paraksti «iespiest un laist klajā». Tad redakcijas atsūtītie maketi un ilustrācijas var iegult arhīvā, bet laikraksta tirāža — uzsākt ceļojuma pie lasītājiem pēdējo posmu, par kuru pastāstīsim vēlāk.

Soreiz iepazīstināsim ar dažiem no tiem cilvēkiem, kuri pielika roku un arī turpmāk pieliks, lai mūsu laikraksts varētu iznākt klajā. Bija parasta piektdiena (šajās dienās laikrakstu iespieš), mēs nemeklējām labākos, kuri būtu vairāk peļņīguši, bet parādām tos, kuri strādāja.

ATTĒLOS: fotogrāfi Česlavs Vanags (pa kreisi) un Jevgeņijs Lastovka (otrajā lappusē augsā).

montāžiste Tatjana Telaseva (turpat);

montāžiste Vera Ivanova (turpat pa labi);

maiņas meistare Klaudivja Putina (trešajā lappusē pa kreisi);

ofseta ierīkņa brigādiere Anna Daņilova, viņa veica mūsu laikraksta pirmā numura krāsu daļījuma montāžu (pa labi augsā);

iepakoņāja Valentīna Petrova.

A. MEŽMAĻA fotoreportāža

Gadu kaldināta uzvara

Jūnija vidū Preiļu stadionā pulcējās rajona vieglatlēti uz noslēguma sacensībām. Katras komandas uzstāšanās bija pārskats par vesela gada darbu kopš iepriekšējām šī ranga sacensībām — cik un kurš trenējies, kādās draudzības sacensībās piedalījies. Un nu no jaunā esam stadionā skrejceļos, augstlēkšanās, tāllēkšanās, lodes grūšanas, šķēpa mešanas un citos sektoros, atkal rit cīņa par sekundēm un centimetriem. Un atkal ir labi rezultāti, ir teicami un vēl teicamāki — katram pēc ieguldītajām pūlēm, pēc sportiskās veiksmes.

Pirmajā sacensību dienā mūsu grupā — lauku saimniecības — izvirzījās kaimiņi — Kirova kolhoza komanda. Pavērsienu atnesa nākamā sacensību diena — spartgākus startus uzņēma agrofirmas fizikultūrieši un galīgo uzvaru paturēja sev. Izrādās, ka ar labu gribu var panākt daudz, ja neveiksmes nepiespiež nolaist rokas, bet gan sapurina un uzmundrina. Un nu — pārlicenoša uzvara.

Vislīelāko ieguldījumu savas komandas aktīvā deva Jāzeps Šņepsts. 100 metru skrējienā ar rezultātu 11,9 sekundes viņš izcīnīja pirmo vietu. Šķēpa mešanas sektorā Jāzeps atkal bija nepārspējams — uzvara, 400 metru skrējienā ieguva otro vietu. Diska mešanā starp sievietēm uzvaru izcīnīja Zoja Piskunova.

Sprinta distancēs godalgotās vietas mūsu komandai deva Jeļena Jemeljanova un Jeļena Mihailova. Vidējo distanču skrējienos stabilus sasniegumus uzrādīja Ilmārs Meluškāns, Leonīds Valdons, Uldis Bērziņš un Aleksandrs Poplavskis. Šķēpa mešanā un augstlēkšanā labus rezultātus sasniegza Volde-mārs Meluškāns.

Nozīmīgs kopīgais panākums bija tas, ka mūsu meitenes — Terēza Dinika, Jeļena Mihailova, Sarmīte Svalba un Jeļena Jemeljanova — stafetē četras reizes pa simts metriem sasniegza otrās vietas augstumus — tikai nedaudz atpalika no sporta skolas komandas.

Stingrās pozīcijās bija nostājušies mūsu sprinteri, kuri uzstājās šādā pat stafetes skrējienā — citām komandām neatstāja ne mazāko cerību uz uzvaru. Tā bija jau otro reizi pēdējo divu gadu laikā — Aleksandrs Poplavskis, brāļi Ilmārs un Voldemārs Meluškāni, Jāzeps Šņepsts stafetes nūjiņu uz finišu aizgādāja pirmie.

Veselības spartakiādē labu sniegumu uzrādīja mūsu sporta veterāni. Kolhoza galvenais dispečers Alberts Čeirāns ieguva trīs godalgotās vietas. Ieskaītes punktus veterānu komandai deva arī citi tās dalībnieki — Anīta Vaivode, Jānis Belousovs un arī šo rindu autors.

Divu dienu cīņu kopvērtējuma tabula rādīja, ka mūsu agrofirmas sportistu līderpozīcijas jau otro gadu pēc kārtas nav tikušas nopietni apdraudētas. Tādēļ arī kopvērtējumā par gada labākajiem sportiskajiem rādītājiem rajona Ceļojošais Sarkanais karogs palika mūsu ziņā. Iesākts ceturtais gads, kopš šī trofeja glabājas mūsu fizikultūriešu aizbildniecībā.

Bet nu jāsak domāt par nākamo sezonu. Tā būs daudz atbildīgāka, jo agrofirmas sportistiem būs jāstartē rajona uzņēmumu un iestāžu grupā. Tur vajadzīgāki augstāki rezultāti. Lai mēs sekmīgi varētu cīnīties jaunajos apstākļos, būs nepieciešama rūpīgāka gatavošanās visām sacensībām, vairāk sviedru jāizlej treniņos.

Fizikultūrieši ir apņēmības pilni turēties avangardā.

Boļeslavs KIVLENIKS

ATTELOS: līdz uzvarai palikusi vairs tikai 100 metri; nosoloti pieci kilometri, bet A. Čeirāns jūtas vēl ļoti možs un cīnās spējis; skrējienā distancēs lideru grupā ir I. Meluškāns un L. Valdons; Celojotais karogs par uzvaru kopvērtējumā nonāk saimniecības sporta metodika un fizikolktīva vadītāja J. Belousova rokās; balvas saņem uzvarētāji stafetes skrējienā.

Autora foto

Pie mūsu kaimiņiem

Medicīnas darbinieku diena Viļānu aptiekai bija divkārti svētki — atzīmēta arī pastāvēšanas simtgade. Kara laikā aptieka tika nodedzināta ar visu iekārtu, bet pēc tam atjaunota. Līdz 1951. gadam to vadīja Ļeņingradas Farmaceutiskā institūta absolvente Antoina Jefimova, kura vēlāk plašu aptieku organizēja Rēzeknē.

Tagad Viļānos strādā 23 cilvēki, gadā laikā apmeklētājiem izgatavo un izsniedz zāles pēc vairāk nekā trim simtiem tūkstošu recepšu, tajā skaitā arī Preiļu rajona iedzīvotājiem. Ieviestas jaunas pakalpojumu formas — pasūtījumu pieņemšana pa telefonu, zāļu piegāde invalīdiem un veciem cilvēkiem mājās, izbraukuma firdzniecība u. c.

«Znamja Truda»

Nesen pastāvēšanas piecu gadu jubileju atzīmēja Daugavpils kara un darba veterānu koris. Tas izveidojās no neliela ansambļa, pirmo koncertu sniedza 1982. gada 9. maijā. Tagad tajā dzied 31 dalībnieks vecumā no

45 līdz 80 gadiem. Repertuārā — latviešu, ukraiņu, baltkrievu tautasdziesmas, patriotiskās un joku dziesmas. Kolektīvs izvēršis aktīvu darbību, sniedzis koncertus gan savā pilsētā, gan tālu prom no tās.

«Krasnoje Znamja»

Ilūkstes bērnu mūzikas skolas vokāli instrumentālā ansambļa soliste Evita Kīse vēl tikko beigusi šīs skolas sagatavošanas klasi un uzņēma klavieru klasē. Bet viņas repertuārā jau daudzas Raimonda Paula, kā arī latviešu un igauņu dziesmas. Meitene iemantojusi savu vienaudžu un vecākās paaudzes cilvēku atzinību.

Kas jādara, ja siena ārdītājam «Jula» nolietojusies balsta riteņu gumija? Vai jāgaida jauns ritenis? Paies vairāki mēneši. Vai zināt, ko izdomāja Viškos? Nomainīja riteni ar kultivatora tapu. Droši un ātri. Un nav ne vainas.

«Avangards»

Par manu darbābiedru Pēteri kaimiņi vienmēr gvelza: viņa hobijs ir dzeršana. Vistrakāk Pūsliene no otrā stāva.

Pašai pēc glāzītes dreb lūpas, augšpalēkdāmās vienmēr grib dabūt labu noskaņojumu. Par mata tiesu nav labā-

ka arī fiftīgā Bumpulīene no trešā stāva, kura tur Angoras runci. Vārdu sakot, abas cenšas graut Pētera autoritāti, bet šīs neņem galvā.

Nu jau trīs gadus Pēteris vairs nekāpjas ar dzeršanu — iestājies atturības klubu. Visi darbābiedri ar cieņu runā, ka šis vīrs turpmākajā dzīvē vēl daudz ko sasniegšot. Tā kā ir atmetis arī smēķēšanu, tad viņam noteikti pienākas prēmija. Bet Pēteris ir pārliecināts, ka tā nav piešķirta tikai administrācijas vainas dēļ, jo priekšniecība vēl aizvien...khm, khm...

Kādu vakaru Pēteris pa trepēm kāpa augšup sasārtušiem vaigiem. Nez kādēļ arī cepure bija sašķiebusies.

Pūsliene tūlīt pa visu trepju telpu zvētēja:

Kā kļūt laimīgam

□□□□ HUMORESKA □□□□

— Jā, jā! Knapstīkis izskatās pēc noplukušas vistas!

Tūlīt ar pirkstiem aizbāza ausis un gaidīja, ka Pēteris sāks bļautīties.

Bet tas nenotika. Viņš klusi sēdēja istabā un ar mazdēlu spēlēja riču-raču.

Atnāca sieva. Šis uzpūta. Neķērās vis pie kartupeļu stampiņas, bet nokomandēja:

— Ej, skaties «Laiku», kas notiek pasaulē!

Pūslienes un Bumpulīenes iedvesmoti prasīja kaimiņi, lai Pēteris iznākot parādīties.

— Kam tas vajadzīgs? Tik saskaņīgi dzīvojam, ne dzeru, ne smēķēju...

— Stāsti vien, stāsti... — kaimiņi jutās sašutuši. — Mēs visi spēlējām sportloto, bet vairāk par trim skaitļiem neesam atminējuši. Nupat ienākušas ziņas, ka tu atminējis piecus

skaitļus. Tev ir blats! Atzīsties godīgi!

— Mīļie kaimiņi, — Pēteris lika roku pie sirds, — nav nekāda blata! Puspasaulē varu apzvērēt!

— Puspasaulē liec mierā. Labāk pasaki taisnību!!

— Redziet, kamēr nedzeru un nepīpoju, paaugstinājusies domas aktivitāte.

Kaimiņi nikni ļūķēja cigaretes:

— Nepūt nu pīlītes!

— Ticiet vai neticiet — kā gribiet...

Šī patiesība ir nevien skaista, bet arī laimīga...

Kaimiņiem vairs nebija ko bilst.

Laimdots VIKSNA
Līvānos

Redaktors A. RANCĀNS

JAUNAIS
CEĻŠ

Laikraksts «Jaunais ceļš» («Новый путь») iznāk 1 reizi nedēļā latviešu un krievu valodā sestdienās. Fotosaikums.

Redakcijas adrese: 228273 Preiļu rajona Riebiņu ciemā, agrofirma «Krasnij Oktjabrj». Telefoni — redaktoram 56652. Nodaļu vadītājiem — 56782.

Metiens 1080
Pasūt. 4318

Iespiests Latvijas PSR Valsts izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Daugavpils tipogrāfijā. Formāts — 1 nosacīta iespaidloksne.